

DRYP

KERTI NAPLÓ HELYETT

Új évet köszöntünk. Legyen mindnyájunknak szép, békés s kedves ez a megkezdett esztendő! Most ugyan januári kerti naplót még nem tudnék írni, hiszen éppen csak belekaptam az óév decemberébe, amikor ide ültem a billentyűk mellé. Gyurka bácsitól kapott fügebokrainkról sincs mit meséljek. Egy levél nem sok, annyi sem maradt rajtuk. Egyébként is, egy januári kerti napló mondanivalója úgysem különbözne nagyon a decemberitől. No, de még olyat sem tudok írni. Zsákfalusi kertünk ugyanis elárvult. Benne évközben a legfontosabb teendőket Jani bácsi szomszédunk látta el. És a városi kertünkre sem jutott több, mint a madáretetők kiakasztása s feltöltése napraforgó maggal. Bocsánat kaszattal – mert a napraforgónak kaszat a termése. Egymagvú kaszat.

Az első gyorsan elkészíthető madáretetünk egy kiürült étolajos flakomból készült. Csupán az oldalán kellett egy ajtónak alkalmas nyílást kivágni s kicsit behajtani a küszöb élet, hogy a madárcák jól meg tudjanak kapaszkodni rajta. Szigetelő szalaggal rögzítettem, hogy a bejárat kényelmesebb legyen s így talán a madaraknak sem csúszott a lábuk rajta. Ezután az egykori olaj kiöntő nyíláson át már fel is volt tölthető maggal az alkalmi etető s ki lehetett akasztani a kerti fák valamelyik ágára. Volt még egy előnye ennek nagyon városiasra sikerült madáretetőnek. A galambok ugyanis nem tudtak hozzáférni az eleséghez s nem tudták elzavarni sem a kisebb testű madarakat. A cinkék ugyan minden egyes maggal elröppentek egy közeli ágra és ott fogyasztották el azt, így soha sem alakult ki tolakodásra alkalmas tumultus a kapuban. Ez a cinke szokás, valamiféle madárrendet is fenntartott az etető körül.

Másféle rendet tartott a madáretetés körül Kopó kutyánk. A nagyobb testű madarak „kirekesztésének” elkerülése érdekében minden alkalommal kiszórtunk egy marék eleséget a madáretető alatt lévő kőasztalra is. Az etetőből kiszórt magok – többnyire maghéjak – egyébként is odahullottak, s a rigók meg galambok abból próbáltak válogatni, míg Kopó kutyánk házőrző kerti portyái ki nem terjedtek a kőasztalra is. Mikor észrevette a madarak veszekedését felugrott az asztalra s rajta szoborrá meredve őrizte a mag hulladékot. Vagy ki tudja, lehet, hogy csak az „irigy kutya” tört ki belőle.

Befejezésül egy 2010-ben készült fotóval illusztrálom az elmondottakat, hátha kedvet kap valaki ilyen mekkmesteres barkácsoláshoz. A kerti madárcák bizonyára örülnének neki s majd tavasszal, nyáron meghálálják a gondoskodást. Arra azonban mindenkinek legyen gondja, ha elkezdte etetni a kert növényvédőseit, mindig legyen eleség a tartóban, ha már oda szoktattuk őket.

OLVASÓI HOZZÁSZÓLÁS

Farkas Pista: „A fügelekvártól Tarnai Imre bácsi lelkéig...” címmel a decemberi Koinóniában megjelent cikkéből idézek:

„*«Tudattalan folyamatnak nevezem azokat a folyamatokat, amelyekre... egyfajta automatizmus jellemző...*

Az ember tudatos folyamatainak legfőbb funkciói: önmagunk és környezetünk folyamatos követése, a célok tudatosítása....» (Bóta Tibor)

Mennyire szeretném, ha automatizmusom – gondolati, érzelmi, fizikai megnyilvánulásom – nem mechanikus, hanem mindig tudatos, azaz lelkiismeretes lenne. Ha őszinte vagyok magamhoz láthatom, hogy ettől messze vagyok. Tényleg csak azért állok meg néha, mert valami szokatlan megállít, a többit „csípőből” kezelem, mert így használom el a legkevesebb energiát. A megállás pillanata viszont ráébreszthet valamire, amire máskor sohasem gondolok. Arra, hogy vagyok. Talán nem a döntés, hanem az elhatározás pillanata ez. Nem a döntés két élethelyzet közt, hanem elhatározás, elhatárolódás a mechanikustól a tudatos javára. A ráébredés hozhatna egy érzelmet, egy hálaérzést és egy tisztánlátást. A mechanikus működés, bármennyire is gazdaságos erre sohasem ébreszt rá, csak a megállás. Úgy működni automatikusan, természetesen, hogy mindkettőt lássam, és ne felejtsem el, ez lenne a „mennyek országa”, ami itt van. A környezet folyamatos, belevezett követése az, ami tudatlan arra, hogy van. Ez lenne a „pokol”, ami szintén itt van. A közte lenni: annak látása, ami van, ahogy mechanikusan működök és ugyanakkor annak a látása is, hogy vagyok, hozza létre azt, ami talán a Bokor célja is: a lelkiismeret fejlődése és megnyilvánulása a világban. Ez az ember világa.”